

DİKKAT SANAT ÇIKABİLİR!

Serap Mamati
Eratlı

Çizer:

Serdar Turali

GARİP BİR KARŞILAŞMA

Çok sevdiğim sömestir tatiline çok az kalmıştı. Normalde zıp zıp zıplamam gerekirdi ama içimi kemiren bir gerçek vardı: Tatil ödevleri! Her yıl olduğu gibi yine kapıdaydılar.

Okulun son günü derste öğretmenimiz karne-
lerimizi dağıttı.

– **Evet çocuklar,** dedi ardından. Ödev-
lerinizi hiç bilmediğiniz alanlardan seçtim. Tuna,
istersen senden başlayalım.

Sınıfta bir uğultu başladı. Bu hiç iyiye işaret
değildi. İçimden bir ses, "Hayır, benden başlama-
yalım lütfen!" diye bağırdı ama kimse duymadı.

- Senin ödevin geleneksel sanatlarımızı araştırmak, dedi öğretmenim. Beş tanesini inceleyecek ve bize anlatacaksın. İtiraz istemem!

Ama ben çöp adam çizerken bile kâğıdı yırtan, çizdiği güneşler patatese benzeyen biriydim! Resim defterimle aramda gizli bir soğuk savaş vardı. Yine de kaderime razı oldum.

Akşam yemeğinde neşemden eser yoktu. Durumu anlattığımda babamdan hiç beklemediğim bir öneri geldi:

- Bence bu konuyu internetten değil, kütüphaneden araştırmalısın oğlum, dedi.

- Ama baba! Odamda pijamalarım ile araştırmak varken neden kütüphaneye gideyim? Hem kütüphaneler çok sessiz, insan hapsi olmaya bile korkuyor.

- Sen beni dinle, Tuna. Kütüphaneler insanı bazen şaşırtır.

Babamı kırmamak için, **"TAMAM."** dedim. Nasıl olsa mahalledeki kütüphane her zamanki

bisiklet yolumun üzerindeydi. **"BİRAZ BAKAR, HEMEN KAÇARIM."** diye düşündüm.

Ertesi gün kütüphaneye girdiğimde İlyas amcayla selamlaşıp rafların arasına daldım. Rafların arasında gezinirken kendimi bir labirentte gibi hissettim.

Alt kata indiğimdeyse hava birden değişti. Burası giriş kattan daha serin, daha karanlıktı. Tam ilgimi çeken bordo kaplı kalın bir kitabı raftan çekecektim ki kitap beklediğimden çok daha ağır çıktı. Elimden sabun gibi kayıverdi ve **GÜMMM** diye yere düştü. Kütüphanedeki o derin sessizlik, dev bir akvaryumun çatlaması gibi dağılıverdi.

Kitabın düştüğü yerde zümrüt yeşili, cam gibi pürüzsüz bir kolye vardı. "Bunu kesin biri düşürmüştür." diye düşündüm. Bir an tereddüt ettim ama İlyas amcaya vermek ve unutmamak için boynuma taktım.

- Bip-bop! Kullanıcı tanımlandı: Tuna. Karbon tabanlı, şaşkın bir çocuk, dedi cızırtılı bir ses.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ama kimse yoktu. Korkudan az kalsın kütüphanenin tavanına yapışacaktım! Ses kolyeden geliyordu!

– **Sistem hatası! Ben ArtMac, 2099 model Sanat Analizcisi. Ama bir sorun var... Bu yıldan jet hızıyla uzaklaşıyoruz! Sıkı tutun Tuna, yoksa çorapların bile atömlarına ayrılabilir! PİUVVVV!**

Bir an için her şey normaldi. Sonra kolye ısınmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken etrafımdaki her şey silindi. Kitap rafları, bir mikserle karıştırılan meyveler gibi birbirine girdi. Bir girdabin içinde dönüyordum. Sonra sert bir çarpma sesiyle düştüm.

Gözlerimi açtığımda başım öyle dönüyordu ki lunaparktaki o dev balerin tabağından yeni inmiş gibiydim. Ama artık etrafımda raflar yoktu!

– **Bu da ne,** diye mırıldandım.

Bir süre olduğum yerde kaldım. Kafamın içi, binlerce arı aynı anda kanat çırpıyormuş gibi uğulduyordu. Sonra titreyen ellerimle boynuma dokundum. Kolye hâlâ oradaydı. İçimde tuhaf bir öfke belirdi. Başıma gelen her şeyin sebebi, bu küçük kolyeydi.

– Tuna, öfke katsayını ölçüyorum: %92!

Bu seviyede kalırsan sistemim kendini kapatacak! Ayrıca belirtmek isterim ki, ben de hâlimden hiç memnun değilim! Şu an kendi yılımda, bir dijital restorasyon projesinin başında olmalıydım. Bir sistem hatası

yüzünden bu tozlu yüzyıla fırlatıldım, dedi Art-Mac, dertli bir sesle.

- Buna inanamıyorum, buna inanamıyorum, buna inanamıyorum, diye kendi kendime mırılda-nıyordum. Bunlar gerçek olamaz!

Yerimden kalkıp yürümeye başladım. Birden dev bir kalabalığın ortasına düştüm. Burası bir çarşıydı. Ama biraz farklı bir çarşı...

Tam o sırada, önümde bir gölge belirdi.

- Hey velet! Bu kış günü donmu-yor musun böyle?

Başkaları da başıma toplanmaya başlamıştı. Kendimi bir akvaryumun içindeki tek sarı balık gibi hissediyordum. Ve evet, gerçekten donu-yordum!

- Tuna, sistem alarm veriyor! Kıyafetle-rin bu zaman dilimi için uygun değil. **Dijital Kamuflej Protokolü başlatılıyor: ZZZZT!**

Tam o anda bir karıncalanma hissettim. İn-sanlar bir an kafalarını çevirince etrafımı kolye-den yayılan bir duman sardı. ArtMac, görüntümü

saniyeler içinde güncelledi. Artık dışarıdan bakanlar beni dönemin kıyafetleri içinde sıradan biri olarak görüyordu.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Ben de koşmaya başladım! Yardım istemek için kendimi sakın bir dükkâna attım. Burada, pamuk şekerini andıran bir amca yanıma geldi.

- Önce bir soluklan evladım. Kimsin? Nereden geliyorsun?

Adının Hızır olduğunu öğrendiğimde, şaşkınlıktan dilim tutulacaktı az kalsın.

- Hızır mı? Amca gerçekten Hızır gibi yetiştin! Beni hemen bu rüyadan uyandırabilir misin?

Hızır amca hafifçe gülümsedi. Bakışları bir an boynumdaki kolyeye kaydı.

- Uzun zamandır bu kolyeyi taşıyan birini görmemiştım. Galiba sen kolyenin yeni sahibisin evlat, dedi. Büyükdedem bunlardan söz ederdi.

- Peki şimdi ne olacak, dedim. Annem akşam yemeğine köfte patates yapacaktı, ödevim de bitmedi. Eve dönmem lazım benim.

- Merak etme. Tam vaktinde evde olacaksın.
O kolye seni buraya boşuna getirmedi.

Kolyeyi avuçlarımin arasına aldım. Zümrüt ye-
şili yüzeyde harfler tek tek belirmeye başladı.
Hızır amca yazıya baktı.

- **Demek beş cevher,** dedi.

Kalbim güm güm atıyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama gitmem gerektiğini hissediyordum. Kolye zihnime fısıldıyordu sanki. Hemen üzerinde yeni harfler belirdi:

“KARA MEHMED ÇELEBİ’Yİ BULMALISIN. CEVHER SENİN İÇİN ORADA ARALANACAK.”

- Kara Mehmed Çelebi de kim? Ne cevheri?

Sorularım havada asılı kaldı. Işıklar yoğunlaştı. Ayaklarımın altındaki zemini kaybettim. Döndüğümü hissediyordum. Ama bu kez korkudan çok, geri dönülmez bir kararlılık vardı içimde. Sonra sert bir çarpma oldu.

Gözlerimi açtığımda etrafım mermerlerle çevriliydi. Karşımda da büyük bir kapı duruyordu ve kenarlarında muhafızlar bekliyordu.

- Panik yapma Tuna! Kamuflej algoritması devrede. ZZZZT!

Yürürken kıyafetimin hışırtısını duyabiliyordum. ArtMac sadece görüntümü değil, adımlarımın sesini bile o zamana uydurmuştu. Nefesimi tuttum, mermer sütunların arasından ilerledim.

Yanımdan geçen bir muhafız bana sadece kısa bir bakış atıp yoluna devam etti.

Sakin bir köşeye sığınıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Az önce olanların gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğuna hâlâ karar veremiyordum. **"EVE GİTMEM LAZIM."** diye fısıldadım kolyeye. **"HEMEN ŞİMDİ!"**

Gözlerimi kapatıp açtım ama hâlâ aynı yerdeydim. Derin bir nefes alıp kapıdaki görevliye doğru yürüdüm.

- Kara Mehmed Çelebi buralarda mı acaba? Çok önemli, lütfen beni ona götürün.

- Gel bakalım, dedi biraz düşündükten sonra.

Ardından sarayın içinde yürümeye başladık. Attığım her adımda etrafıma bakmadan edemiyordum. Duvarlardaki işlemler, yüksek kubbeler, yerlere serilmiş dev halılar...

- Tuna, görsel sensörlerim bu desenleri güzel olarak belirledi ama abartmayalım. Eğer sistemimi tam kapasite çalıştırırsam saniyeler içinde bunlardan çok daha güzel binlerce desen üretebilirim.

– Şşşt, sessiz ol ArtMac, dedim fısıldayarak. Adam duyacak şimdi.

– Korkma Tuna, sesim sadece sana iletiliyor. Bu adam senin kendi kendine konuştuğunu sanacak, dedi ArtMac robotik bir kıkırdamayla.

Sonunda dev bir ahşap kapıdan içeri girdik. Masanın başında oturan, bakışları kartal kadar keskin bir adamla baş başa kaldık.

– Demek yeni talebe sensin, dedi tok bir sesle. Gözleri doğrudan boynumdaki kolyeye takıldı. Kendi boynundan da benimkinin tıpatıp aynısını çıkardı. Ben Kara Mehmed Çelebi. Yani Karamemi.

– Şey, memnun oldum. Ben de Tuna. Fakat anlayamıyorum efendim. Ben buraya ait değilim.

– Biliyorum, dedi Karamemi endişemi sezererek. Gel otur şöyle. Dün gece kolyeden yayılan ışıkları gördüm; yeni bir gezginin geldiğini haber veriyordu. Seni bekliyordum.

Masanın üzerindeki küçük bir kabı araladı. İçindeki altın tozu öyle bir parladı ki, sanki oda bir bayram sabahı gibi aydınlanmıştı. Karamemi,

nefesini tutarak fırçasının ucunu o altın parıltısına daldırdı. Kâğıda dokunduğu anda sanki minik bir lamba yanmış gibi oldu.

– **İşte buna tezhip diyoruz Tuna,** dedi. Kâğıdı güneşle giydirmek.

– İnanılmaz! Ben de aslında resim yapmayı seviyorum, diye itiraf ettim. Ama hep hata yapıyorum. Çizgilerim yamuk oluyor, hemen kâğıdı yırtıp atmak istiyorum.

Karamemi gülümsedi.

– Bazen ellerimiz bizden bağımsız hareket eder, Tuna. Eğer bir çizgi yamuk olursa, hemen onu yırtıp atma. Oraya küçük bir yaprak kondur. Bak! Çirkin dediğin leke, bir anda dünyanın en güzel çiçeğine dönüştü, değil mi?

– **Altınla süslemek bu kadar kolay mı yani, diye sordum şaşkınlıkla.**

– Görüldüğü kadar değil, dedi Karamemi. Bu altınlar biraz inatçıdır. Onlarla arkadaş olman için sabretmen gerekir. Biz ressam değil, müzehhibiz, Tuna. Yani kâğıtları altınla parlatan ustalarız.

Ama şimdi gitme vakti. İnşallah bu sanatı yaşayanlardan olursun.

– **MÜZ-EH... NE,** diye kekeledim.

O an kolyeden tuhaf ışıklar çıkmaya başladı.

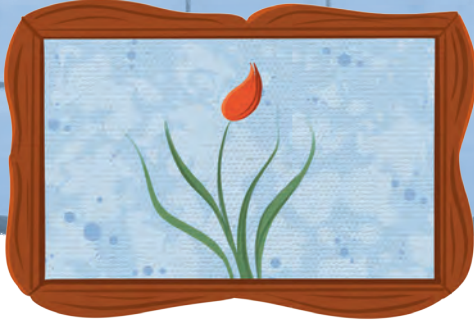
– **Tuna! İlk cevher tamamlandı:**
SABIR, diye cızırdadı Artmac.

Her şey bir mikserin içindeymiş gibi dönüyor, renkler birbirine karışıyordu. Karamemi yavaşça soluklaşıırken havada parıltıyan yazı netleşti:

“Kıymetli bir hezarfene gideceksin ve bir değil, bin öğreneceksin. Haydi doğru! Çocuk. Necmeddin Okyay’a doğru başlıyor yolculuk.”

BİNBİR SANATLI BAHÇE

Gözlerimi açtığımda başım hâlâ hafifçe dönüyordu ama gördüğüm manzara karşısında bütün ağrılarımı unuttum. Kocaman bir gül bahçesinin tam ortasıdaydım! Havada öyle tatlı bir koku vardı ki, sanki bulutların üzerine gül reçeli sürülmüştü.

- Tamam, dedim. Mükemmel bir iniş sayılmaz ama en azından tek parçayım.

- Sen öylesin ama benim devrelerim bu eski zamanın tozundan hapşıyor, dedi ArtMac keyifsizce. Sistem hatası %100, memnuniyet %0!

Gözlerimi devirdim.

- Şikâyet etmeyi bırak ArtMac! Ne kadar çabuk eve dönüş yolunu bulursak o kadar iyi.

Boynumdaki kolyeye baktım. Üzerinde **"NECMEDDİN OKYAY"** yazısı parlıyordu. Bahçede pencerelerinden rengârenk çiçekler sarkan küçük bir eve doğru yürüdüm. Ben tam kapıyı çalacakken kapı açıldı ve karşımda bembeyaz sakallı, tonton bir dede belirdi.

- Hoş geldin, sefa getirdin evladım, dedi.

- Hoş buldum efendim. Ben Tuna. Siz... Siz Necmeddin Okyay olmalısınız.

- Evet, evlat. Gel bakalım. İstersen arka bahçedeki küçük atölyeme geçelim. Hem tanışırız, hem öğreniriz.

Bahçenin arkasına doğru yürüdük. Güllerin arasından küçük, ahşap bir kapıya geldik.

- **Sizden ne öğreneceğim efendim,** diye merakla sordum.

- **Önce denemeyi öğreneceksin,** dedi. Gel, seninle ebru yapalım. Bunca rengin arasında durup sadece bakmak olmaz.

